

Recuperació necessària

La novel·la *La passió necessària*, de Joaquim Tremoleda, recrea la vida i miracles del pintor Marià Llanera (Lladó 1890-1927). Ja anava sent hora de tornar a reivindicar l'obra i la figura d'aquest autor, que va fundar, de ben segur sense proposar-s'ho, l'anomenada escola de paisatgistes alt-empordanesa.

Llanera, ves, ha estat de sort, perquè s'ha trobat amb un cronista que jugava a favor seu. Si et dius Dalí i et toca de biògraf Ian Gibson, has begut oli. Perquè l'home no et suporta i s'escarrassarà a demostrar que eres una plaga d'Egipte. Un model narratiu avui molt en voga, gràcies al jutge Llarena.

Marià Llanera respon al clixé conductual dels genis romàntics i dels modernistes geniüts. Com a artista, és primitiu, intuïtiu i gens amic de teories filosòfiques. Com a individu, és arrauxat: practica la boxa, va en moto i caça tords i senglars.

Al Louvre, va quedar meravellat davant la magnitud i la majestuositat de *Les noces de Canà*, l'obra de Paolo Veronese. El va impressionar tantíssim, que en va voler fer una versió pagesa. Aquest quadre, inacabat, seria el seu cant del cigne creatiu.

A *La passió necessària*, Tremoleda evoca amb rigor, coneixement i una bona dosi d'humor els tràfecs culturals i artístics que, a principis del segle passat, van convertir Figueres i rodalies en un magma viu i interessant. En aquest caldo de cultiu, Llanera sempre va ser un astre excèntric, que anava per lliure i creia en l'art com a eina de realització personal. Tenia, esclar, tots els números per ser el protagonista de la primera gran novel·la sobre Lladó. D'un biopic necessari.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/opinio/2018/05/10/recuperacio-necessaria/912612.html?utm_source=rss